

[Axel Kristensen.]

af det, vi har fastslået som arbejdsgrundlag. Jeg blev dybt ængstelig ved det, det ærede medlem her siger.

Må jeg give et eksempel på, hvor urimeligt noget sådant ville være. Jeg har en niece, som er gift med en gartner, der er så syg, at han ikke kan passe sit gartneri. De må forpagte det ud, der er 2 tdr. land, det er 10.000 m², og 2.000 m² drivhuse. Det kan i dag ikke bygges under 150 kr. pr. m², lad os sige 100 kr., fordi det er brugt, det bliver 200.000 kr., og så er der bygninger og andre ting, og så får de ikke en øre for jorden. De skal have 300.000 kr. for det. Hvis nu man kommer og lægger en særlig grundskat på det, fordi de ikke vil udstykke og sælge det under den pris, hvor de kan få deres værdier hjem igen, vil det sige, hvis de f. eks. skulle betale den sædvanlige grundskyld, bare af 30 kr., som de skal have for at få deres penge hjem, at så er det 1 kr. pr. m² om året. De går fallit. Vil man behandle erhvervsdrivende på den måde? Det vil man, når man vil tvinge dem til at sælge gennem sådanne skatter. Det er blodig uret, man her begår over for en række mennesker.

Det ærede medlem siger, vi får bedre tid ved at udskyde vurderingen. Det gør vi nu ikke. Efter vort forslag havde vi nøjagtig samme tid, nemlig til næste forår, hvis vi fik vurderingen den 1. september. Hvis vi havde vedtaget, at grundskylden skulle væk, havde vi hele næste vinter ligesom efter regeringsforslaget til at ordne alle de andre forhold, så der blev såmænd ikke bedre tid til at overveje tingene efter regeringens synspunkter end efter vore. Der er bare den forskel, at vi fastslår, at grundskylden totalt og aldeles skal væk, derefter reformerer man den øvrige ejendomsbeskatning.

Gottschalek-Hansen: Jeg forstår, at jeg beklageligvis er kommet til at tillægge det ærede medlem hr. Ove Hansen en udtalelse, som det ærede medlem ikke har fremsat. Jeg giver min undskyldning. Det er kedeligt, at man kan sidde og ikke være opmærksom nok; men alt har en psykologisk forklaring, det har dette også. Da det ærede medlem talte, sad jeg og betragtede det ærede medlem hr. K. B. Andersen, som netop på et møde i Haderslev har udtalt sig om den

manglende arbejdsgang i det udvalg, der er nedsat, og så har tankerne krydset hinanden. Det ærede medlem er oven i købet medlem af udvalget, så det virkede lidt underligt, men det kan det ærede medlem hr. Ove Hansen jo ikke gøre for. Jeg giver altså en undskyldning.

Den højtærede finansminister taler om provenutabet og om, at de millioner, man slipper, skal ind igen et andet sted, og det er jeg enig i. Ministeren kan ikke gribe pengene ud af luften, det er jeg helt enig i; men når man har den opfattelse, højtærede minister, at det er en forkert måde, man inddrager pengene på, er vi vel enige om, at man må have lov at kæmpe for, at det sker på en mere retfærdig måde, så at man tager skyldigt hensyn til alle mennesker, for jeg føler, der sker en uret mod et bestemt antal medborgere i landet.

Om lovforslagets § 4 sagde jeg, at den stort set svarede til lovens § 69; der var ikke væsentlige ændringer. Jeg erkender, det er en nydannelse, at omvurderingerne ikke skal influere. Det er ikke tilfældet i øjeblikket, men stort set bliver det en lovfæstelse af gældende praksis, sådan må man vist nok opfatte det.

Den højtærede minister omtalte urimelighederne og skævhederne og mente, det først var efter 1960, at disse blev mærkbare. Nu er det rigtigt, at provenuet for året 1961-62 var 53,1 mill. kr., medens det for 1960-61 kun var 20,2 mill. kr., men jeg vil da gerne spørge den højtærede minister: hvis der nu virkelig er borgere, som kan påvise, at de har været genstand for en urimelig behandling i tiden forud for 1960, og at der har været skævhed i deres grundværdistigningsafgiftsforpligtelse — det er næsten ikke til at sige — vil den højtærede minister så være villig til at bøde på en sådan uret, som man erkender kan foreligge? Det synes jeg dog er ret interessant, for der er et betragteligt antal medborgere, der vitterligt har mærket en, jeg kan godt sige urimelig konsekvens af grundværdistigningsafgiften også før 1960. Jeg vil da være meget interesseret i at høre den højtærede ministers bemærkninger hertil.

Ministeren siger, det er postulater, når jeg i min aversion mod selve grundværdistigningstanken hævder, at den ikke har skaffet mere jord, ikke har bremset spekula-